

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גיליון 10 ספטמבר 2025 | תשרי התשפ"ו

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

ראש השנה, התשפ"ו

יקרים ויקרות,

חגי תשרי הם זמן של השראה. ראש השנה מבקש מאיתנו להתחיל מחדש, לפתוח דף נקי בספר חיינו. יום הכיפורים מזמן חשבון נפש, מבט עמוק פנימה ובחירה בדרך מחודשת. בין שני המועדים הללו נוצר חלון ייחודי שבו המילים והשירים יכולים להעניק לנו השראה, כוח ותובנות למסע האישי והחברתי שלנו.

לגיליון הנוכחי נשלחו אלינו מאות שירים, עדות חיה לעוצמת המילים ולכוחם של יוצרים ויוצרות למצוא השראה בכל פרט בחיים: באהבה, בזיכרון, באמונה, בשגרה ובחלום. מתוכם בחרנו עבורכם את היצירות המובחרות – שירי השראה שמבקשים לגעת בלב, לעורר מחשבה ולחבר כל אחד ואחת מכם אל מקור הכוח הפנימי.

הגיליון הפעם יוצא בשני חלקים, בערב ראש השנה ובערב יום הכיפורים.

כדרכנו, אשכולות פואטיקה ממשיך לטפח קהילה יוצרת וחיה – בית לשירה עברית וליצירה, מקום שבו השראה הופכת לחוויה, למפגש ולספרים חדשים.

חברי המערכת:

שוקי גוטמן, נופר בר, איציק רייכר, מיכל דורון, עופר חן, רחל בכר, רם הרשטין, תמרה אור, אתי אדזה צדוק, ציפי שחרור, שי מדמון, נילי קלינגר

שלכמן. שוקי גוטמן,

'אשכולות פואטיקה' [/https://eshkolot-poetica.co.il](https://eshkolot-poetica.co.il)

משתתפי כתב העת – חלק א

יעל קן	מיכל דורון
יפה חכמון	ציפי שחרור
יצחק גווילי	אורי נטרמן
יצחק שנהב	דפנה לובל-לדרר
כרמית כהן	הרצל חקק
רביד יערה בנקין	בלפור חקק
אבי (פטריס) אלברט	אבישי דדון רווה
ורד סיידון	אביבה בר יעקב
נעמי מנדלבאום	אסתר דגן קניאל
ברכה הבר	אילנית רוט
דורית לרמן	אורלי אופיר מוסקונה
רחל גולן	אורית סרן
רועי סגל	אילת צבע יונגסטר
ורד סער	איתי בן מרדכי
אדי פיין	אמירה לידר/אמי
ורדה שפין גרוס	אלדד שרי
זהר רביד	רחל בכר
חיה תמר הר-פז	חן לקס
חיים בירן	חן קפלן
אנה גלייב	יהודה אפללו
רם הרשטין	אודליה יהודיין
שוקי גוטמן	יהודית סולומון
איציק רייכר	יובל ששון
חיה פינטו	שושנה ויג
איציק רייכר	יורם יגאל
יפה סבג	יורם סלבסט
	ימית סגל
	יסכה תמם

כותבת נחתמת ונכתבת/ מיכל דורון

ובא יום ששי
מנמנם, מתבונן
בוחן אותי בצבת לעת ערב
רב של חשבון החיים ודין
וגליון נסתר נשלף
עם כתמי דמעות
דהוי ביד רועדת
כמו הגדה שבועית של פסח
ובאה שבת מלכה,
והיא ברך מרגיעה הלקאות נשמה
ואומרת: הרי מחר מגיע גליון חדש
סימנים יוכלו להכתב ולהחתם
עד ימי ששי בחיך
וכבר חולף שבוע
ואני כותבת ונחתמת.

שירה וקומץ משוררים/ ציפי שחרור

השירה נעזבה פתע, ננטשה כמו ילדה.
איש גדול מדות. לבו עכור. לקח אותה.
היה זה בבית קפה בורגני בו ישבו קומץ משוררים
וקראו שירים ארכים.
הם לא ראו קולות לא שמעו מראות.
מדברים היו להם אל עצמם.
יום אחד שבה השירה קרועה מצלקת.
כבר לא ילדה. ונתתי בה רום.

דפים לבנים של בוקר/ אורי נטרמן

נוֹתְנָת לָהֶם לְהִתְמַלֵּא מֵעֲצָמָם
אֵין לִי שְׁלִיטָה עַל כְּלוּם וְשׁוּם דְּבָר מִלְבַּד
הַבֶּקֶר הַזֶּה וְקִצָּת מִמָּה שְׁיִגִיעַ אַחֲרָיו
אֲחֵר כֶּךָ שׁוֹמְטָת
נוֹתְנָת לוֹ לְקַר הַשַּׁחַר לְחֹדֵר וְאֵז לְקֶרֶן שְׁמֵשׁ לְנַחֵם
תִּכְרָף אֶתְגַּעְגַּע לְעֶרֶב שְׁלִפְנֵי שְׂכָבֶר לֹא הִיִּית
וְחֹרְדְתִי אֵז כָּל כֶּךָ מִהַבֶּקֶר שְׁאֲחֲרֵי, כְּשֶׁכָּבֵר לֹא תִהְיֶה
יָד אֱלֹהִים אוֹחֶזֶת בִּי עֵקֶשׁוּ וְזֶה נְעִים כָּל כֶּךָ
אֲחֵר כֶּךָ שׁוֹמְטָת

אבא/ דפנה לובל-לדרר

פֶּסֶת חַיִּים נְעֻלְמָה
נִקְבְּרָה אֶתְךָ בְּאֵדְמָה,
הִסְטוֹרְיָה עוֹלָמִית וְאִישִׁית
הוֹלֶכֶת וּמִטְשֵׁטֶשֶׁת חֲרִישִׁית.

נִזְכָּרְת בְּקוֹמְתְךָ הַזְקוּפָה
שְׁהֶפְכָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר כְּפוּפָה,
בְּחִיּוֹךְ שְׁנוֹתַן לִי הַשְּׂרָאָה
כְּשֶׁאֲנִי מִתְבוֹנֶנֶת בְּמִרְאָה.

רוֹאָה בְּעֵצְמִי חִלְקִים שְׁלֶךְ,
שׁוֹנִים וְגַם דּוֹמִים לָךְ,
אוֹפְטִימִיּוֹת שְׁאֲנִי מְנַסֶּה לְשַׁמֵּר,
חוֹשֶׁבֶת תְּמִיד: מָה אֲבָא הִיא אוֹמֵר?

מקום ללא זמן/ הרצל חקק

מה מקומה. האימה שרדפה.
לא מצאתי אי
לא מצאתי מה.

מה ש - - המשורר בי יחשה,
ובקוים. אין שיבין, מה ישרה
מעבר לנראה, ללב שקמה. הן

לא ידעתי אם עת השקמה,
מתי השחר. האם יהי. מה.
והיא. אימה נצחת, והשורות,
מה מהן נטמן, איה ניצן. הן

הנצה ההשראה, אבדתי מה
ושמה, את תחושת הזמן

מלאכי שירתי/ בלפור חקק

מלאכים רוחות זרמים רקיעים
הנה ימי אליכם גופי ונפשי
הנה ימים באים
הרוחות הממונות על הצעקות
בפני יודע תעלומות
שימו בכל מקום צעקת ימי.
המלאכים המתקנים הרת עולם
במלכות שדי
לשם שנוי שלחו אל גופי ונפשי
את המלים עבור שירי.
מלאכי ההשראה, מלאכי הרקיעים
הביאו לי את הזמנים הבאים.

סטיק/ אבישי דדון רווה

שיר הוא תוצר בזבזני.
כמות המים והמספוא
הנדרשת לגדול
סטיק שיר היא לא
פרופורציונית בעליל.
שלא לדבר על הזהום
של נפיחות הפרה
ואקזריות שחיטתה.

סכר האיפוק/ אביבה בר יעקב

שירי נולד מן הרנווחים בין המלים
מרעד קול
מן השתיקה הנבוכה
ממה שרצה להאמר ולא יכול
מהבאר העמקה
שבעיני אמי,
מן הכמיהה הרעבה שבה ובי
מסך האפוק הקפדני בפני אבי
על נהר האהבה

בואי/ אסתר דגן קניאל

בואי אלי כמו אור בלילה
העולה בחרדת קדש
מהלך עלי קסם, פורש פנפי יונה
מנביט מתוכי עלה של זית

בואי אלי כמו משיחת מכחול
שמעניקה דרור למלים כלואות
כמו אור ממעלה הגבעה
נלך בשבילים חדשים
לברא בריאת בראשית
להטביע בה שרשים

בואי אלי, תקנה חדשה,
בואי
בואי

כותבת ומוחקת/ אילנית רוט

כּוֹתֵבֶת וּמוֹחֶקֶת
מִיִּפֶּה אֶת הַמְּצִיאוֹת
נוֹגַעַת בְּלֵב הַדְּבָרִים
עוֹזֶרֶת לֵלֵב לְאַסֹּף אֶת הַשְּׂבָרִים

כּוֹתֵבֶת וּמוֹחֶקֶת
רוֹצֶה לְהַרְגִּישׁ מְעַט
אֲךָ גַם מִתְרַחֶקֶת
מִפְּנֵה אֶת הַמִּבְט

כּוֹתֵבֶת וּמוֹחֶקֶת
מִתְעַלְמֶת מֵהַפְּחַד
מֵהָאֵי-וַדְּאוֹת
מִחִפְּשֵׁת אֶת הָעֵנִיין
אֶת הַמַּהוּת

כּוֹתֵבֶת וּמוֹחֶקֶת
מוֹחֶקֶת, מוֹחֶקֶת
כּוֹתֵבֶת שׁוֹב

ההשראה שלי / אורלי אופיר מוסקונה

לקפץ או לא לקפץ ?
אני לא קופצת.
אני טובלת רגל אחת
ואחר את השניה.
זו רק טבילה.

לאט לאט גופי מחליק לברכה הקרירה.
אין דגים.
אין סערה.
זו רק אני נשאבת.

הייתי זקנה/ אורית סרן

הלילה המשוררת זקנה,
גופה מרקן וכאב

משוררת בלי עור מבקשת
חיים שיש בהם טעם

התאהבת

בשירים צפופים, טמונים
במסכות שאינן מסתירות דבר

בסודותיה השחונים שנהשפו
והיא תתלכלך אתך לנצח

יא שובב

אתך הבנתי שהייתי זקנה

*/ אילת צבע יונגסטר

להתלות בקירות גבוהים

שמשות מבריקות שקרו למענה פה ושם
לארץ השנים שברת אותן
אחת אחת,
מחפש זגוגית שיודעת רק להחמיא.

לזכוכית ששקפה לך אמת, לא יכולת,
לא ראית בך עוד דבר אחד טוב
וזה שבר אותך.

מראת קריסטל צריכה
קירות גבוהים להתלות בהם,
שיראו לרחוק את הטוב
שבה.

בהמשך לשריפה/ איתי בן מרדכי

יער ללא שביל
בלא מסתור
הכל מהלכים עירמים
צללים מתחבאים באור

השמש מאירה חשוכות
את הצד היפה של המלך
ציוץ-צפור עפוף עשן
גזע מנכר,
אפר שב אל עפר
הגחלים לוחשות
בתי שרשים הופכים בורות
קברים
והנמלים בשלהן
במלוא המרץ
אוספות זרעי קיץ

רגע של תמונה/ אמירה לידר/אמי

קדם לדוג סבלנות
להעלותה ברשת
להביאה לחכה
שמחה
אחר לדוג דגי רגעים
מבין השעות
ממי הימים
מנבכי הלילות
להקפיאם לרגע
לשמר בחזקה
רכות לעטף
לשכן דרך קבע
במגרת הזכרון
המרפדת העליונה
בזהירות
לבל תדקה התמונה
במהירות

פנסי הרחוב בירושלים / אלדד שרי

פנסי הרחוב בירושלים
לא משתנים בנשמתם.

מנורות לד חסכוניות,
נפט, גז, חשמל
לפידים, פתיליות, נרות.

כשהערב יורד על העיר
הם מתמסרים בדממה
לרוח קרירה,
לקירות האבן,
לאדמה שהבטחה.

זוהרים בצנעה
בין אדוות קדם
לתפלה שעולה.

ואולי רק זוג צעירים אוהבים
שלבם רוטט עד גדותיו
יכולים לחוש את היפי הזה
שאף פעם לא תם.

אשכולות פואטיקה

שירה עברית לעם

בין כנפיו/ רחל בכר

התכנסתי בין כנפיו.
איקרוס השירה
הגביה עוף
ונמסו כנפיו
מלהט התשוקה.

לא בתהומות רוחי,
לא באבן מלזתי,
את אל הים לא ידעתי.
וכששורה הנצה
הכשרתיה לנשם .

שלחתי ליעוף
אל המקדש
לפצח
את אור השמש הנצחי.

*** / חן לקס

לו היית נתפסת בשערותי כמו חמץ
תפוחים,
לא הייתי מתישה את עצמי בחפזים
אחרים.
שובל ריחך היה נשא למרחקים,
מרחיק זרים מלטשטש את עקבותיך.
לו היית צצה בין שתיים לארבע בצהריים,
בזמן בו השכנים מנמנמים את מנוחתם
ולא בשתיים בלילה, היכן שאני עוברת בין
הקוים:
בין קו השנה לקו הערות.

מצאתי את האופטימיות/ חן קפלן

חפשתי שירים שנובטים מן האדמה,
חפשתי מלים עטופות באחזה,
חפשתי מנגינות שנובעות מן הנשמה,
חפשתי תוים הכתובים בעננה,
חפשתי שבילים הזורחים באור החמה,
חפשתי וחפשתי בין פרחי האהבה,
שם מצאתי את האופטימיות מאחורי
האלמה,
ומצאתי את הדרך לארץ התקווה.

השיר "מצאתי את האופטימיות"
נכתב לזכרו של המשורר עוזי חיטמן ז"ל
מבצע "עם כלביא"
16.6.25

השראה / יהודה אפללו

נפתולי חיי,
זחילת החנק,
לפיתת המוות,
קולות השאול.

ריח הגשם,
פציעת החמה,
שחוק עיניה,
קצו של יום.

התגנבות חידלון,
פליאת ילדי,
שנת עולמים,
השתאות מטוב,

חבלי יומי הושיבוני לכתב.

השראה/ אודליה יהודיין

השראה היא נשימה סמויה,
נולדת מדמעה שנשרפה בלב,
ומצחוק שנפתח כמעין צלול.
היא חומקת אלי
בין מחשבה לחלום נסתר נודדת,
כרוח חולפת
ומטמינה בחבה סוד ללא קול.
ככאב שנמהל בנגון של נחמה,
והלב הסדוק הממלמל תפלה,
כמנגינה עתיקה המתגלגלת
בין דפי ספור נשכח.
היא באה בשתיקות רפות,
ולעתים מתפרצת במלים
כפצעים המתנינים למזור.
פעם היא נוף רחב ידים,
ופעם מבט שמבקש חבוק.
השראה היא פיוט המתלקח,
התגלות רוטטת בין צללים לאור,
לפעמים כשיר ערטילאי
הצועק בשתיקתו
הרגש נצרב ונחקק לנצח
בלבבות מאהבים
שאבדו את משג
הזמן .

שרק לא נחסום שום שביל!.. יהודית סולומון

חמקמקה ומפתיעה,
מגיחה ממעמקי הנשמה –
ההשראה הברוכה!
ולעתים דוקא מבחוץ –
מבין קרני הסמה או משקיעתה,
מרחש גלי הים היא מתגלה,
מבין צבעי הקשת המרנינה
או מחיוכו של פעוט שזוחל לו בגנה...
היכן נארוב לה להשראה?
באיזו חכה נלכד אותה?
ואולי כלל לא נתאמץ ולא נניח פתיון,
אלא נחיה את חיינו במלוא האון,
נפתח לה צהר ונשאיר פתח בחלון,
בחלון הנפש והדמיון,
שרק לא נחסום שום שביל
והיא כבר תמצא דרכה אלינו בגיל...

*** / יובל ששון

לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב
פֹּתֵב
לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב
פֹּתֵב
לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב
פֹּתֵב
לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב לא פֹּתֵב
פֹּתֵב
פֹּתֵב

שפה חדשה / שושנה ויג

“עוד מעט שעות דמדומים”.
את אומרת לי
ואני תוהה איך את יונקת משפת המולדת
מלים כל כך גבוהות
כשזו רק ההתחלה שלך
בבית הספר ששפתו פולנית
וממי למדת כזו מלה
“מאמא שלי”,
ככה זה שפת אם.

זאת השראתי/ יורם יגאל

רוֹאָה מוֹלִי
אֶת הַשְּׂרָאֲתִי
רוֹאָה בְּחִלּוּמִי
דְּמוּת עֶרְטִילֵאִית
מִתְקַשָּׁה לְאֵתֶר
פְּנִים וּמִבְּעַ
אֶךְ מוֹדַע לְדְמוּתָהּ

רְחוּקָה הַשְּׂרָאֲתִי
מִמַּגֵּעַ פִּיזִי
קְרוֹב
אֲמִיתִי
קִיֵּמֶת רַק בְּתַחוּשָׁתִי

זאת השראתי
חֲמַקְמַקָּה וְעֵלוּמָה

השראה/ יורם סלבסט

גורלי נגזר לכתב
זו לא בחירה או גחמה
או הזדמנות לכסף טוב
נחרץ דיני לרשם יום יום
אך יש צוק העיתים מופיע
הראש חלול אין השראה
ביום קזה מובס ירדתי
אל חוף הים מועט תקונה

פני הקבילה קונכיה
חציה אפוף בחול החוף
עצרתי רגע להביט
הפכתי להיטיב לראות
"שא קולי", "לי לחשה היא
"מתכול גלים אל הנפשות
אל בתים שרויים בעצב
אל אשר אובדים בדרך
חטופים במחלות
מבקשים חיים של ערה."

לידה תהיתי חרש
לי מי יפתח חלון או דלת
ומה ישיבו הבריות
עת אמר לקאן הגעת
להביא דבר קונכיה
בחול של חוף היא מתגלגלת
בחם וקר בכל עונה

בתחנונים היא מבקשת
נפש שתשמע קולה

בכף ידי שם נטלתי
נשפתי להסיר מעט החול
חדל אישים גם התנצלתי
מול האתגר והמשימה
חמלה בקשה ונענתי
עדין עטפתי והטמנתי
בתיק היד אשר עמי
כעת על שלחני היא נחה
גלי הים לי משמיעה

הו קונכיה שב ולוחש לה
ספרי מעט על מלח ים
על אב ואם וסערה
אחות ואח היו אינם
איה התגלגלת שם בין אדוות
אל חוף הים בו ראיתיך
ספרי לי קצת ואספר
לכל נפש שתפתח אונה
נכונה להאזין

אך קונכיה יפיה אין קץ לו
מעדיפה אין ספר לשתק
יום ולילה מבקש
לא מחסיר עונת שנה
מרעים קולי או חם לוחש
קוץ חורף מנמנמת
מציצה בי דם אילמת
מכאיב עד תום לי חיוכה

שולחן הסופרת / ימית סגל

"אני כותבת למרות שקשה לגעת בחמרים
הנפשיים",
מקשיבה למחסומי הכותבים השונים.
מתרחשת בי נטיה לכתב
את שלך

ואת נשקפת בעיני רוחי על כל חומתיך
ובזו הסינית שנכתבת בהשראתך.

אמא,
עכשו שולחן הסופרת
שלי.

אני מקשיבה להסכת על מחסומי כתיבה.
לפני, השלחן שלך.
מקמתי אותו במשימתיות וחסזון
במרכז הסלון בביתי.

אני מתעניינת לענין מחסומים של אחרים
מתוך הצורך להבין.
תוך כדי מתגלמת בי דמותך:
בבית ההוא עם הגנה,
דשא משתרע מצד לצד, עצים אדמי פרחים,
חדר קטן עמוס ספרים
וצנרת המים רועשת מעל ראשך.

בחלוף חמש שנים החלפנו שני בתים
עולם שלם כמעט נחרב.
"איך נותר על שולחן הסופרת?"
שאלת בניצוץ של עין דומעת
קשתכננו מה נעזב בבית האמלל.
שכנעתי מיד.
קדוש אני שומרת עליו,
ליצירה שאולי תכתבי.

* / יסכה תמם

הן עִיפֶת מִלְחָדֵל
מוֹעֵד אֲבָד חֲזוֹן
כָּל צוֹפֵיךָ נִשְׁאוּ קוֹל
הַגִּיעָה שְׁעֵתְךָ לְגִדֵּל
לְכַתֵּב אֶת סִפּוּר חַיֵּיךָ
לְהַעֲזֵז, לְפַעֵל,
לְהַבִּיא אוֹתְךָ בְּמִלּוֹאֵךְ
פְּחוֹת חֲשׁוֹב הַ"אֵיךְ"
גַּם הוּא יִגִיעַ, וְעוֹד אֵיךְ!
יֵשׁ דְּבָרִים לְמַעֲלָה מִמֶּךָ...

קוֹמִי עוֹרִי כִּי בָּא אוֹרְךָ
וּמִכָּאן וְאֵילֶךְ
הַשְּׂאִירִי לְיָד מְכֻוֵן...
יִפְּהַ שְׁעָה אַחַת קִדְּם!

זְקָפִי קוֹמָה,
הַיִּשְׁרִי מִבֶּט,
הַעוֹלָם בְּמָה
וְעֲלִיָּה אֶת.
לֹא בְּצַד
לֹא לְיָד
בְּקִדְּמַת!

עַד מְתִי תִתְנַכְּרִי
לְהַסִּיר חוֹבְתְךָ מֵעֲלִיָּה?
אֶת קִצְבָתוֹ לֹא יָדַע אִישׁ
עָשִׂי שְׁמוֹשׁ בְּאוֹצְרוֹתֶיךָ!

זֶה הַרְגַע - אֵין בְּלַתוֹ
בְּמַתְנָה קִבְּלַת אוֹתוֹ

השראה/ יעל קן

אָבן בְּרַחֹב, עֲצִים בְּסִמְטָה
כּוֹכְבֵי הַמְרוֹם, עֵט חֲרִיטָה
מְכַלּוֹל שֶׁל אֵינְסֵפּוֹר מִיַּי הַבְּרִיאָה
מִיִּצְרִים הֵם סְגוּן וְנוֹתְנִים הַשְּׂרָאָה.

מְחֻשְׁבוֹת, חִידוּשִׁים
שֶׁל מִיַּי אֲנָשִׁים,
כֹּל אֶחָד כְּפִלְיאָה
עוֹד וְעוֹד הַשְּׂרָאָה.

מְעוֹרְרַת חוּשִׁים
מְצִיפָה רִיגוּשִׁים,
בְּזְכוּתָהּ יֵשׁ חִיּוֹת
הַשְּׂרָאָה זֹהֵי זְכוּת.

מְאִירָה אֶת כָּל־ם
הִיא רְאֵי הָעוֹלָם,
הַשְּׂרָאָה אֲמֹנֹת
מְמַלֵּאת רִיקְנוֹת.

הגוף והנפש / יפה חכמון

נשאבו לחדות יצירה
השתתפו בחנות הכתיבה.
מה רבה עצמתה
אל מסעות ונופים תובילני
לארץ תחנות חיי
תלאותי עצבוני שמחתי
אחות ואשת סוד
לבי בפניה אפרק
והיא דוממת, סופגת, נוצרת

בין מכתבים לשירה/ יצחק גווילי

הרבה מכתבים כתבתי ולא שלחתי.

כבר במלחמה ההיא כתבתי מכתב
על הערים הבוערות, הריחות,
הזעקות האימות בקשר והמות,
וקרעתי אותו.

פחדתי שידעו למה נהפכתי.

למדתי שם לשנתק
מלים היו דבר מסכן,
הן חברו אותך
למה שלא יכלת לשאת.

הכל הפך שירה.

ראש השנה/ יצחק שנהב

נגמר הקיץ והנה הסתיו
עונת החגים תפציע
בה כלנו נשאף
להתברך בשנה החדשה

שכל חולה יבריא
וקל מבטל יעבד
כל מדען ימציא
וקל חיל יחזר

כל מורה יעשיר
וקל תלמיד יצליח
כל רב יאיר
וכלנו יחד נאחיד

השראה / כרמית כהן

אל תבַּחְרִי בַּשְּׂתִיקוֹת
את אֶלֶף הַשְּׂרָאוֹת
אם את לא יְכוּלָה לְדַבֵּר עַל זֶה,
תְּצִיִּירִי אֶת זֶה

אל תבַּחְרִי בְּבְרִיחוֹת
את יָם שֶׁל מְאוּרוֹת
אם את לא רוֹצֶה לְדַבֵּר עַל זֶה
נִשְׁתַּק אֶת זֶה

אל תבַּחְרִי בלרצות
את החֶשֶׁק הַזֶּה
אם את לא יְכוּלָה לְשֵׂאת אֶת זֶה
תְּנִיחִי לָזֶה

את בַּשְּׂבִילֵי זְכוּרוֹת
שֶׁל צָחוֹק
שֶׁל שִׁיחוֹת וְחִבְרוּיוֹת
יֵשׁ לָךְ כַּח לְהֵאִיר
יֵשׁ בָּךְ כַּח לְשִׁמּוֹחַ
יֵשׁ לָךְ יְכֻלֹת לְשִׁבֵּר
את חוֹמוֹת הָעֶצֶב וְהַמְּבוּכָה
כִּי את הַשְּׂרָאוֹת וּמְאוּרוֹת
כְּמוֹ שָׂרֵק את יְכוּלָה לְהִיּוֹת

פתאום זה מכה/ רביד יערה בנקין,

פתאום זה מכה בי: שירה!
לא נראתה כאן חדשים...
אני מחפשת בגבהים, בעומקים,
בין לבין- איננה.
קוראת בבאר התודעה: שירה!
שי - רהההה!
שמה נשבר בין הדפנות
רה רה רההה

אבדו עקבותיה ועמן
משקפי הממדים
ומצנח החסד.
"אאוווו"
זאב חשך מקונן בי
שששש.... שקט רגע!
המיה דקה עונה מתוכי.
פתאום זה מכה בי: שירה!
היא בוקעת... אני צוחקת...
היא בוקעת!

את שאהבה נפשי/ אבי (פטריס) אלברט

מחפש את שאהבה נפשי
בשנים של מסע אינסופי.
ימים כלילות חלמתי
והשממה פושעת בערבות.
בכל מקום על כנף
תרתי עולם ומלואו
סביב עצמי
בהלוך סרק.

תמיד הכל קרוב,
מסתתר ממש כאן –
בסמטה השכנה,
בחדר הסמוך,
ברחוב ההומה.

זו שאהבה נפשי
מתחת לאף.

בת שיר/ ורד סיידון

בת שיר
בת השירה
הלב עשיר
בתפארה
של פוח יצר פתאומי
חפץ הנפש תהומי
פורץ גדרות
מניב פרות
מבריקות בו נהרות
והן שוטפות במרוצה
נעות זקופות
אין מחצה
בין הרצון ובין המעש
העלצון מקריע כעס
ובחביון, בסתר
נגלה בעז הפתר

רפלקציה אסתטית/ נעמי מנדלבאום

השעות של השירים.
שעות תקתוק וזמזום שעון ומקרר.

וכמה חמקמקה היא המוזה.
שירים הם בסך הכל רפלקציה אסתטית
יותר.

ומה תרבה קנאת משוררים?
השראה נאצלת?
רעל ממאר?
וזה נשאר? זה עובר?
כי את גלמי המלים שלא יהפכו פרפרים, אין
איש סופר.

ואיך נגעו בי מלים מגע מפרפר,
חפרו בי מלים, צורב. דוקר.
ובקעו בי מלים לשיר אחר.

(מתוך "עדיף כלום אבוקדו" הוצאת ניב 2022)

רגע של חסד / ברכה הבר

כָּאֵב לֹפֶת,
רוּחַשׁ וּמִתְעַרְבֵּל
מְטַפֵּס מִמַּעַמְקֵי נִשְׁמַתִּי
וּבְרָגַע שֶׁל חֶסֶד
מִתְפָּרֵץ כְּהַר גֵּעַשׁ
הַפּוֹלֵט לְבָה רוֹתַחַת
שֶׁל מַלְיָם, הַכּוֹתְבוֹת
אֶת עֵצְמָן עַל הַדָּף
כָּאֵלוֹ הַמְתִּינוּ לְהַזְדַּמְנוֹת
לְהַחֲשֵׁף וְלַחֲשֹׁף
יוֹצְרוֹת נְתִיב מִבְּפָנִים
אֶל הַחוּץ

בְּאֶקְרָאִי, כְּמוֹ יָם רָגוּעַ
הַמְזַנֵּיק לְפֶתַע גְּלִי עֵנֶק
מִתּוֹךְ הַצֶּפֶה רְגִישִׁית
מִתְדַּפְּקֶת הַמוֹזָה
וְלֹא מִרְפָּה עַד שֶׁהַסֶּעֱרָה
הַמַּלְיָם מִבְּשִׁילוֹת כְּזַקִּיקִים
וְחוֹרְגוֹת מִבֵּין אֶצְבָּעוֹתֵי

מרווחים סותרים/ דורית לרמן

לא הצלחתי לישן הלילה.
כל תנו בתוכי דוקר. כמו דיסוננס שלא מוכן
להפתר.
הוא רחוק, אבל הנוכחות שלו צורחת לי
באוזניים,
סקסטה מתוחה, יפה ומכאיבה כאחד.

אני מתגעגעת למגע שלו,
אבל גם רוצה לברח.
האם אפשר להיות באוקטבה אחת,
משלמת,
כשבלב שלי משתוללים מרווחים סותרים?

אני אומרת לעצמי די.
הגיע הזמן למצא צליל אחר,
נקי, פשוט,
דו ורה שנחים זה על זה בלי מאבק,
אבל הלב לא משתכנע.
הוא מחפש את הצליל הצורב, היפה מדי,
שאי אפשר לעמד בפניו.

אני מבלבלת,
מרגישה כמו מנגינה שיצאה מהסלם שלה,
מחפשת טוניקה, בית,
ולא מוצאת את הדרך חזרה.

כנפי הרוח/ רחל גולן

כְּשֶׁכְּנָפֵי הַרוּחַ נוֹשָׂאוֹת אוֹתִי,
אֲנִי כּוֹתֶבֶת
אֶת רַחֲשֵׁי לְבִי הַגּוֹאִים,
מִחֲשָׁבוֹתֵי הַדּוֹאוֹת עִם הַרוּחַ,
זְכָרוֹנוֹת עֶבֶר נְשָׂאִים בְּרוּחַ,
מֵהֶם רוֹטְטִים מִשְׁמָחָה, מוֹאֲרִים בְּאוֹרוֹ
הַמְחַמֵּם שֶׁל בֵּית הַיְלָדוֹת,
שֶׁל הַטֶּבַע הַשׁוֹפֵעַ הַדּוֹבֵר אֵלַי
בְּשִׁלְל מְרֵאוֹת,
זְכָרוֹנוֹת מְכַאֲבִים מְכַמִּירֵי לֵב
שֶׁל אֱהוֹבֵי נַפְשִׁי, שְׂאִינָם
אֶךְ רוּחַם הַנְּצָחִית תָּמִיד אֶתִּי
בְּתוֹךְ לְבִי
הֵם שְׁלֵמְדוֹנֵי, שְׂאִין חֲזָקָה יוֹתֵר
מִן הַרוּחַ.

אמנסיפציה / רועי סגל

בלילות אני משקר ללא הרף,
מפסל בידי צלליות סוסי פרע
הדוהרים על שמי הדרים.
מבטיח לך שנסעתי רחוק,
כשהייתי בעצם
נשיפה ממך.
מספר שחלפתי בין שפות זרות,
גשרים שנפתחו כמו זרועות עיפות
מעל ערים מתקלפות,
אבל כל הדרך
הוליכו במעגל,
בחזרה אל הקמט
שלא הבנתי בפניה.
בלילות אני משקר
בלי תקנה,
אומר שאני כבר
לא כותב עליך.
ואז בא השיר,
ומסגיר את הכל.

דג מליח ומיני מתיקה/ ורד סער

בְּעֵלָה יִבֵּשׁ שֶׁשֶׁשְׁפִּתִי אֶת כְּתָמִי הַפְּרִי שֶׁדָּבְקוֹ
כְּשֶׁאֵלֵי מֵלֵא בְּבָרֵז שְׁלוֹשָׁה מִשְׁפָּכִים
מֵאֲחָד מֵהֶם נִשְׁפְּכוּ עָלַי מְלַכְלָכִים, כְּמוֹ
לְבַחֵן אוֹתְנוּ.
וְאֵז אֵלֵי קָרָא תְּהִלִּים וְאוֹתִיּוֹת נְשָׁמָה וְגַם
אֵיזָה הַלְכָה
עַל לֶפֶת וְסֹלֶק וּמְלִים שֶׁל גְּמָרָא
וְאִמְרֹתֵי שְׁתַּכְּף נְחֻזָּה בְּתַחֲנִית הַמַּתִּים
כְּשֶׁתּוֹצִיא יָד וְתַעֲיֵף לוֹ סְטִירָה
אָבֵל עִם כָּל הַלִּיפְתָּא וְהַסְּלֵקָא, שְׁמֵרֶת עַל
שְׁתִּיקָה...
וּכְשֶׁשֶׁטְּפִנוּ יָדַיִם, הִרְהַרְתִּי שְׁבִית הַקְּבֵרוֹת
זֶה מְקוֹם שֶׁל שְׁלוֹה
שְׁאִיר שֶׁהוּא אֲנִי מְרַגֵּשָׁה בּוֹ רְגוּעָה.
יֵשׁ יָרֵק שֶׁל עֲצִים וְיָרֵק שֶׁל דְּשָׂא
וְכַחֵל שֶׁל שָׁמַיִם וְכַחֵל שֶׁל דְּגָלִים
וּפְתָאוֹם חֻצָּה לִי פֶרֶפֶר אֶת שְׁדָה הַבְּהִיָּה
וּמַעַל עוֹד קְבָרִים, הַתְּעוֹפְפוּ פֶרֶפְרִים
כְּתָמִים-צֶהָבִים
לוֹחֲשִׁים לִי
כְּתָבִי

* הרמב"ם הלכות ברכות פרק ג
** לאבא, שנולד ב'א' תשרי והיום נח לו בבית
הקברות הצבאי ...

אין לי מודל לחיקוי / אדי פיין

האמריקאים טבחו באנדיאנים,
את השאר שמו בשמורות.
האוסטרלים שחטו אבוריגינים בכמיות,
עקשיו הם מחיכים אלי,
מוכרים לי מוצרים – חיוך ענק של מנצחים.

אין לי מודל לחיקוי.

ראפרים באמריקה מטיפים לאלימות,
גאים בפשעים, מקפים בבחורות.
גנגסטר שרוצח מהפלא שר,
כל העולם מתלבש כמוהו – כל כך מוזר.

אין לי מודל לחיקוי.

איש לבוש ירוק חושב שהוא גברי,
ולמה שר התחבורה חייב להיות קרבי?
חבורת כנענים מחוברת לסביבה,
האופטימיזם הקוסמית משעממת אותי
נורא.

אדם באמונתו יחיה, עליה יתחרה,
יהרוג עד שיתרצה.
להאמין בכלום – זה הכי נכון, וגם הכי קשה.

אין לי מודל לחיקוי.

מוכנה להודות שאני מאושרת (או השראה לאושר)/ ורדה שפין גרוס

אָנִי יוֹדַעַת אֶת הַמְּקוֹם הַמְּדֻקָּק
שֶׁם הַיָּם מִתְחִיל לִי בְּעֵינַיִם
הַגְּדָה הַצְּפוֹנִית שֶׁל הַנַּחַל
פְּנֵת גֶּשֶׁר הַפְּלָדָה –
הוּא שְׂרוּעַ
פְּשׁוּט אֲבָרִים וְרַחֲב
קוֹרָא לִי לְזָרוּעוֹתַי
וְאֵנִי בָּאָה אֵלָיו
לְטַעַם אֶת מְלִיחוֹת שְׂפָתַי
רוּחַ יָם אוֹפֵף אֶת גּוֹפִי בְּרֶךְ
וְאֵנִי מוֹכְנָה לְהוֹדוֹת שֶׁאֲנִי מְאֻשֶּׁרֶת.

כְּשֶׁמְטוֹסִים מִמְּרִיאִים
מִשְׁדָּה דָב לְיַד הַמְּגִדְלוֹר
אָנִי חֹשֶׁה אֶת כָּל גְּעֻגוּעֵי
וּבְלִילָה, כְּשֶׁחֲצִי יָרַח דָּבֵשׁ צָף עַל הַגְּלִים
גְּבֻעוּלֵי הַפְּנִסִים הַכְּחֻלִים
מִרְפִּינִים אֶת רֵאשָׁם
אֶל הַיָּם –
קָדִים לְפוֹסִידוֹן.

מתוך 'מותר לך מותר' – ספרי הבא, חמישי,
בהליכי הוצאה לאור

השראה/ זהר אביב

קוראים לה השראה.
בשבילי היא השראה
לפלט על דף
את כל הדם
הסחי
הפרי
הקנאה, האהבה
לטרף חיים
לבגד בי, באחרים
ללכלך את הדף בשחר
שהופך עם הזמן לזהב
לחשף את הסדקים
שמזיפים את קנקני
מבחוץ ומבפנים
זוהי השראה
להשראה
שמרפאה
פצעים קבורים
מתחת
להבעה זורחת

האור הפגוע/ חיה תמר הר-פז

זֶה הִיָּה בְּמִקוֹם שְׁאֵת שְׁמוֹ שְׁכַחְתִּי
הַזְמַן נֶעְצַר, וְאֲנִי בְּרַחְתִּי
הַעֵץ הוּא גְבוּהַ, כַּשֶּׁהִים הוּא עֵמֶק
אָבֵל אֲנִי בְּרַחְתִּי, הִכִּי רַחוּק
אֶל שְׁמֵשׁ קִטְנָה וְצַחוּק שֶׁל תִּינוּק
אֵל גְּאוּת, וְשִׁפְלָה וְעֵשֶׂב מֵתוּק

רְצִיתִי לְרַקֵּד עִם חֲדֵי קָרָן
לְרוּץ וּלְיִפּוֹל בֵּין כּוֹכְבִים
אָבֵל בֵּת קוֹל לַחֲשָׁה מֵתוֹךְ הַכָּחַל
אִי אֶפְשָׁר לְבָנוֹת רַק אֲרַמּוֹנוֹת בַּחוּל,
מֵתִישָׁהוּ צָרִיךְ גַּם לַגְּדוּל.

אֵז עֲנִיתִי שֶׁלֵּב רָעֵב, יַעֲדִיף גַּם כָּאֵב
עַל פְּנֵי שְׁפִיזוֹת מְמִיתָה, אוֹ שֶׁקֵּט מִחָרֵב
וּמִמִּילָא אֵין לְדַעַת,
מֵה מַחֲכָה לִי בְּדֶרֶךְ שְׁאֲנִי פּוֹסַעַת
בֵּת הַקּוֹל חִיָּקָה
"תְּמִיד הֵייתִי קֶצֶת מְשֻׁגָּעַת."

"וְלֹא נִכּוֹן שֶׁהַשְּׂמִמּוֹן, נוֹרָא יוֹתֵר מִכָּל
שְׁגָעוֹן?"
שְׁאֵלְתִי, בְּעֵלְטָה
אָבֵל בֵּת הַקּוֹל כְּבֵר לֹא עָנְתָה
וְכִךְ נוֹתַרְתִּי לַהֲבַנּוֹת
יְלָדְתָם שֶׁל 2 הַעוֹלָמוֹת

ברכה/ חיים בירן

אהבתך פושרת אלי,
זכרתי כל שנה, לשלח לך
שנות טובות של פעם,
דמותך רשומה לצד המלים.
יגיע היום, הוא תמיד בדרך
אהבה תרתח בלבך,
ואת שגלש, מעבר לקיר סדרך
את תגישי, מתכנסת
בתנוחה עוברית, לחיק אהובך.
והיה אם תותר ממנה
אנשת רוח או עלוה נושרת,
עטופה במלים שלחי לאהביך
ישיר בדאר מכתבים.

חלונות/אנה גלייב

רוח פְּרָצִים שׁוֹרֶקֶת בְּתוֹכִי
וְאֵנִי בּוֹדֶקֶת אֶת הַחִלּוֹנוֹת
וּמְגֵלָה
שְׂכָלִם סְגוּרִים.

הכל נזיל ונוזל / רם הרשטין

רגע ההדסה קרב
המתח והרטינג בשיא כל הזמנים
עוד אח קטן יצא בקרוב
מהאח הגדול
עוד מפרסם
יוריד מסכה לקול קריאות הקהל
השבת יגיד את דברו
באחד מאיי המזרח הרחוק
וכוכבים יפזזו זה עם זה
על רחבת רקודים נוצצת.

ובמציאות השראתית
הפל נזיל ונוזל
ומורחים אותנו בגריז של טנקים
שעוברים בפעם המי יודע כמה
מפה לשם ומשם לכאן.

ובין טיל חותי לאיראני
אנשים מתבשמים
במיץ של הריאלטי
קבת יענה
שראשה עמק בחול
טובעני
והשבת שותק את דברו

הארה/ שוקי גוטמן

הטבע ואני
יצאנו למסע חפוישים.
איפה את הארה.
קראנו בקולי קולות.
יער עצים מרבי גזעים,
חוף נושק שמים,
אדמה עולה על גדוטיה,
רוח קרירה מלטפת,
מים זורמים,
שביל עקבות.
איפה את הארה,
קראנו בקולי קולות.
שעות של צפיה,
תובנות סוף יום—
והיא המתנה ליד הבית.

/* חיה פינטו

הראל לא אָשֶׁת דְּבָרִים אֲנִי
זוֹ רק הַנְּשֵׁמָה
שֶׁמְשׁוֹרֶרֶת לָהּ שִׁירִים
וּמְחַרְזֶת חֲרוּזִים
וְאֲנִי מְשִׁתְּמָמֶת
לְמוֹל הָאוֹתִיּוֹת שֶׁנִּכְתְּבוּ
וְחָרִישִׁית מִתְּפַלֵּלָת
שֶׁיִּקְרְאוּ עַל שְׁמֵי אֱלֹהֵי הַיְצִירוֹת.

יצירה/ איציק רייכר

עד שמבשילה
מילה
עוד מצמיחה
אמירה
עת מבכירה
שירה

* / יפה סבג

עין בוחנת
צבעים שואבת
צל ואור לזכדת
מתאר גבולות תוחמת
עין בנבט ציץ - ירק יניץ
חום צהבהב, חומה, כותל
צפורים מקננות בם
שפתים מלחשות מלים רבות
תקוות מאוים ורצונות
בו לרב נטמנים
השראה למאמינים
את חגי תשרי מקדמים